

ΘΕΩΝΗ ΒΑΧΛΙΩΤΗ -ΟΛΝΤΡΙΤΖ:

«Στο θέατρο ή είσαι ή δεν είσαι!»

Του **ΣΩΤΗΡΗ ΚΑΚΙΣΗ**

Έχει πάρει Όσκαρ, μία από τους έξι Έλληνες. Έχει πάρει Τόνυ, όχι μία, τρεις φορές. Στο Μπρόντγουεϊ τα κοστούμια της ντύνουν εδώ και πολλά χρόνια επιτυχίες μεγάλες, το ίδιο στο σινεμά. Τα τελευταία χρόνια, αφού δειλά δειλά της το ζητάμε, η γλυκιά Θεώνη Βαχλιώτη-Όλντριτζ πηγαινοέρχεται και στη χώρα μας, μας τιμάει και από κοντά με το ταλέντο της το μεγάλο, με την πείρα της την τεράστια, με την απλότητά της την εξαιρετική. Ξεκίνησε κάποτε δουλεύοντας μ' ένα σωρό μύθους, με τον Ελία Καζάν, με τον Τέννεσου Γουίλλιαμς, με τον Πωλ Νιούμαν, με την Τζέραλτιν Πέιτζ. Είναι πια κι εκείνη μύθος σήμερα, ό,τι λέει, ό,τι έχει να πει, έχει την ευθύτητα της ακρίβειας, την ευστοχία της διακριτικότητας, τη δύναμη της ανωτερότητας. Για μένα, αυτή η δεύτερη φορά μαζί της σαν πρώτη πάλι ήτανε, σαν αρχή πάλι ενθουσιώδης:

-Τελικά, να που και το ...ελληνικό σας Μπρόντγουεϊ συνεχίζεται, κυρία Βαχλιώτη.

ΘΕΩΝΗ ΒΑΧΛΙΩΤΗ-ΟΛΝΤΡΙΤΖ: Μόνο, που για φέτος τουλάχιστον, άλλαξε όνομα. Δεν ήταν στην Κάτιας της Δανδουλάκη το Μπρόντγουεϊ, αλλά στο Μέγαρο.

-Κάνατε μια μικρή κι εσείς ...υπνοβασία, αν μου επιτρέπεται το λογοπαίγνιο. Με τη «Sonnambula» του συγκινητικού Μπελλίνι.

-Για να ξαναγυρίσω στο δικό μου μετά Μπρόντγουεϊ, εκεί που τα καταφέρνω ίσως καλύτερα. Εκεί που μπορώ κι εγώ καλύτερα να λειτουργήσω, να αναπτυχθώ.

-Γιατί το λέτε αυτό;

-Ε, εκεί, στην Αμερική εννοώ, όλα τα πράγματα εξακολουθούν να 'ναι πολύ πιο οργανωμένα, πολύ πιο επαγγελματικά. Αν και στην Κάτια, δεν μπορώ να πω, κακόμαθα: με σέβονται, με αντιμετωπίζουν συνέχεια τρυφερά, μου μιλάνε, με προσέχουνε, τους νοιάζει κάθε φορά το τι έχω να πω...

-Ωραία, δηλαδή, κι εδώ!

-Ωραία. Η διαφορά είναι πως στην Αμερική σου δίνουνε και καιρό, όσο κι αν σας μοιάζει παράξενο αυτό ίσως.

-Στην Ελλάδα, η βιασύνη είναι στο πετσί μας.

-Μα άμα μόνο βιάζεσαι και δεν κάνεις τη δουλειά σου, τι νόημα έχει; Και δεν μιλάω τώρα για τα όσα είδα κι έζησα εγώ, γενικότερα μιλάω. Για το καθετί εδώ γύρω θέλω να πω. Όλοι άνθρωποι είμαστε, από τον πιο ταπεινό σε μια δουλειά ως τον πιο διάσημο. Όλοι πρέπει να μπορούν να λειτουργούν σωστά. Τόσο μάλλον στο θέατρο, στην όπερα, στο σινεμά, που το αποτέλεσμα εξαρτάται απολύτως από την, ει δυνατόν, ιδανική συμμετοχή των πάντων.

-Μου ξαναλέτε τώρα εκείνο που μου είχατε ξαναπεί κάποτε: «Στο θέατρο δεν είναι κανένας μόνος του». Μήπως, εδώ γύρω που είπατε, πολλοί νομίζουν πως είναι ο καθένας μόνος του;

-Εδώ γύρω, εγώ νομίζω, πως υπάρχουν άνθρωποι που πιστεύουν πως, επειδή είναι αρχηγοί για κάποιο λόγο κάπου, μπορούν να κάνουν κι ό,τι θέλουνε. Έλα όμως που δεν μπορούνε. Ιδίως στη δική μας δουλειά: μπορείς να βγεις πριν από μια παράσταση και να απευθυνθείς στο κοινό και να τους πεις: "Αυτός ο ηθοποιός ήτανε να φοράει κόκκινα, αλλά δεν προλάβαμε να του το φτιάξουμε το κοστούμι που θέλαμε, γι' αυτό θα φοράει τα καθημερινά του ρούχα"; Το κάνεις, μπορείς να το πεις αυτό στο θέατρο;

-Πλάκα θα 'χε, μεταξύ μας, να 'τανε κι ένας σαν παλαβός με σημερινά ρούχα σε κάνα έργο εποχής, να περφέρεται...

-Ωραία πλάκα! Άμα έχει ο καθένας στο μυαλό του κι άλλο πράγμα, η σύγκλιση είναι απαραίτητη. Το κοινό άλλωστε έχει ένα δευτερόλεπτο για να καταλάβει πού βρίσκεται. Δεν έχουν κανέναν οι θεατές δίπλα τους να τους εξηγεί το καθετί φιλολογικά, γιατί φοράει αυτός κίτρινα, ο άλλος κόκκινα, ο άλλος πράσινα.

-Άρα;

-Άρα, πρέπει όλα από τη δική μας πλευρά να είναι τέλεια σχεδιασμένα, τέλεια μελετημένα. Δεν γίνεται με ημίμετρα. Δεν γίνεται με τα ψέματα. Δεν γίνεται με εγωισμούς και ανθρώπινες αδυναμίες τίποτα. Δεν γίνεται με προχειρότητες.

-Γιατί τότε βρίσκεται και κανείς Οφ-οφ-Μπρόντγουεϊ ξαφνικά, χωρίς να θέλω να πω πως κι εκεί, στην Αμερική, δεν λειτουργούν όλα σχεδόν στην εντέλεια. Η δική σας επιστροφή τώρα στη Νέα Υόρκη τι έχει στο πρόγραμμα:

-Το «Φόλλις», κατ' αρχήν, του Στήβεν Σόνχαϊμ. Είναι αυτός που έγραψε τα λόγια για το «West Side Story», τη μουσική και τα λόγια επίσης για το «Gypsy». Μιλάμε για τον καλύτερο ίσως Αμερικανό συνθέτη σήμερα. Και, ύστερα από αυτό, κάνω πάλι, για δεύτερη φορά, δεν ξέρω πόσα χρόνια μετά, δεκαπέντε, είκοσι, το «42nd Street». Νέα παραγωγή, με καινούργια παιδιά, με σύγχρονο, σημερινό βλέμμα.

-Αυτό, σας προκαλεί; Εννοώ, να συμμετέχει κανείς σε κάποιου είδους ρημέκ του ...εαυτού του.

-Ειδικά το «42nd Street» με τραβάει. Γιατί δεν μπορώ και να ξεχάσω πως ο μεγάλος εκείνος χορογράφος, ο Γκάουρ Τσάμπιον, τις ημέρες τότε της παλιάς πρεμιέρας πέθανε. Ακριβώς την ημέρα της πρεμιέρας. Ήταν άρρωστος, αλλά δεν το περίμενε κανείς να φύγει ταυτόχρονα με την τελευταία του δουλειά. Την τόσο καταπληκτική. Γι' αυτό μ' αρέσει και τώρα το μιούζικαλ αυτό. Γιατί έτσι τον θυμάμαι, δεν τον ξεχνώ.

-Ιδιότυπο, αλλά και εξάισιο μνημόσυνο για κάποιον αυτό.

-Θα το κρατήσουμε το καθετί όπως εκείνος το ήθελε, όπως το είχε εμπνευστεί, όπως το είχε δημιουργήσει, όπως μας το άφησε. Έχει πεθάνει και ο τότε παραγωγός μας, οπότε η αναφορά και το μνημόσυνο που το χαρακτηρίσατε, αφορά παραπάνω από έναν ανθρώπους σημαντικούς.

-Όπως στις ταινίες γράφεται «Dedicated to the memory of...». Στο θέατρο αυτό πώς γράφεται;

-Απλά, πολύ απλά: στο πρόγραμμα της παράστασης, κύριε Κακίση...

-Αυτό να μου πείτε, κόλλησε το μυαλό μου, συγγνώμη. Τι γίνεται όμως σήμερα στην Αμερική, πείτε μας. Εκεί πώς πάτε; Πώς πάνε κι εκεί τα πράγματα «καλλιτεχνικά»;

-Ούτε στην Αμερική πάει και τόσο καταπληκτικά το θέατρο πια, ξέρετε.

-Δεν ξέρω. Δεν μπορώ να έχω γνώμη κι εγώ από 'δώ...

-Σας λέω, λοιπόν, πως δυστυχώς δεν υπάρχουν ούτε στην Αμερική πολλοί αξιόλογοι νέοι συγγραφείς. Και χωρίς συγγραφείς θέατρο δεν γίνεται. Τον κάναμε πια τον Τέννεσου Γουίλλιαμς τετρακόσιες φορές. Τον ξανακάναμε, τον παρακάναμε. Και μένει πάντα κλασικός, δεν λέω. Αλλά πώς θα προχωρήσει το πράγμα, άμα στηριζόμαστε συνέχεια στα έτοιμα, στο παρελθόν; Οι επαναλήψεις μπορεί να βοηθήνε λίγο μια κατάσταση, μπορεί να σε βοηθήνε πάντα κάπου να στηριχθείς, αλλά δεν μπορεί να παραμένουν πανάκεια στον αιώνα τον άπαντα.

-Με *re-runs* ούτε η ...ελληνική τηλεόραση δεν μπορεί πια να σωθεί!

-Η αλήθεια είναι πως τα σκοτώνουν τα νέα παιδιά κι οι κριτικοί σ' εμάς εκεί πέρα. Γιατί όταν κάθεται ένας νέος άνθρωπος κι αφιερώνει κάποια χρόνια από τη ζωή του για να γράψει, για να παρουσιάσει κάτι δικό του, δεν μπορείς εσύ να τον κατακεραυνώνεις εξοντωτικά, να του γράφεις πως δεν αξίζει τίποτα από το πρώτο κιόλας θεατρικό. Γιατί έτσι, αμέσως μετά, ο ίδιος αυτός συγγραφέας, θα σηκωθεί και θα πάει στην Καλιφόρνια, θα μπει στην τηλεόραση, θα πάρει ένα σωρό λεφτά, και στο θέατρο μετά, μην τον είδατε, μην τον απαντήσατε, παιδιά. Έτσι όμως πάει, πεθαίνει το θέατρο, λέω εγώ. Με κάτι τέτοια πράγματα, απόλυτα και σκληρά.

-Οι κριτικοί τις ημέρες μας σαν να 'χουνε απ' όλα πιο πολύ τη σκληρότητα κρατήσει, για να υπάρξουν κι αυτοί, για να σταθούν. Εσείς τι τύχη είχατε, όταν πολύ νέα κάποτε κάνατε το «Γλυκό Πουλί της Νιότης»; Σας φόβισαν κι εσάς τότε κάποιοι, παρά τον ...Καζάν;

-Και βέβαια. Αν και ήμουνα και φοβισμένη από μόνη μου εγώ τότε, μια κι ήμουνα και πολύ νέα. Αν δεν πήγαινε καλά το πράγμα, έμοιαζε σαν να 'τανε η μόνη μου ευκαιρία. Είχε μια πόρτα ανοίξει, κι εγώ έπρεπε και να μπω, και να προσπαθήσω να την κρατήσω για πάντα ανοιχτή. Όταν ανοίγει μια πόρτα μπροστά σου, αν δεν είσαι έτοιμος για όλα, ξέχνα το: δεν ξανανοίγει εύκολα αυτή η πόρτα.

-Εσείς κάνατε καλά, πολύ καλά τη δουλειά σας, αλλά είπαμε, οι κριτικοί ανέκαθεν κριτικοί ήσαν. Είχατε κι αρνητικές κριτικές τότε; Αυτό ρωτάω.

-Μα τι να κριτικάρουνε από έναν Πωλ Νιούμαν, από μια Τζέραλτιν Πέιτς, από τον Καζάν; Από έναν Τζων Μέλζινερ, την κορυφή των σκηνογράφων... Ή μήπως να λέγανε τίποτα για τον Τέννεσου Γουίλλιαμς; Ομολογώ, πως ήμουνα πολύ προστατευμένη κι εγώ δίπλα σ' όλα αυτά τα ιερά τέρατα. Αν και σπάνια και μετά με χτυπήσανε εμένα. Δεν ξέρω γιατί.

-Ξέρουμε εμείς, οι υπερήφανοι συμπατριώτες σας, κυρία Βαχλιώτη!

-Πάντως, από τον κάθε κριτικό μπορεί κανείς να μαθαίνει πράγματα. Ιδίως αν είναι σοβαρός, καλός κριτικός, η κριτική του αποκλείεται να μη σου είναι, έστω και σε δεύτερη ανάγνωση, χρήσιμη. Εντάξει, αν μιλάμε για έναν απλώς κακό άνθρωπο, που μόνο κακίες ξέρει να λέει, «Δεν μ' αρέσανε τα μάτια της πρωταγωνίστριας ή τα πόδια της», δεν έχει καμία σημασία ο λόγος του. Αν όμως σε κριτικάρει ο κριτικός σωστά, το βλέπεις κι εσύ το δίκιο του κάποια στιγμή, κι αλλάζεις πράγματα στο μέλλον.

-Μιλάμε, βέβαια, για την Ιδανική Πολιτεία του Πλάτωνος, όταν μιλάμε για τέτοιες περιπτώσεις.

-Συμφωνώ. Γιατί πολλοί κριτικοί έχουνε και προσωπικές βεντέτες με σκηνοθέτες και ηθοποιούς. Και γράφουνε κακά, ό,τι και να 'ναι το έργο, όσο επιτυχημένο και να 'ναι ένα ανέβασμα. Δυστυχώς, στην Αμερική η δύναμή τους είναι μεγάλη, και μπορούν να σου κατεβάσουν και την παράσταση συχνά.

-Δεν έχουν αλλάξει τα πράγματα από τους «Παραγωγούς» του Μελ Μπρουκς, με τον ανεπανάληπτο Ζήρο Μοστέλ;

-Ο καλός μου Ζήρο! Τώρα, είναι χειρότερα τα πράγματα. Γιατί, όταν το εισιτήριο έχει φτάσει τα εκατό δολάρια, αυτός που θα έρθει, ειδικά στη Νέα Υόρκη με την οικογένειά του για να δει ένα θέατρο, πώς θα ενημερωθεί; Θα διαβάσει τις κριτικές. Κι άμα πέσει σε άσχημη κριτική, γιατί να σηκωθεί να πάει σ' ένα έργο που θα πληρώσει ένα σωρό λεφτά, τετρακόσια, πεντακόσια δολάρια, και να μην του αρέσει; Και χωρίς κόσμο πώς να σταθεί μια παράσταση εκεί;

-Όχι μόνο εκεί, παντού: Θέατρο χωρίς κόσμο δεν γίνεται. Αλλά μήπως αυτό τώρα που λέτε δεν είναι ένα επιπλέον πρόβλημα της εποχής μας; Το ότι είναι πάντα ορμημένος ο θεατής από πριν...

-Και δεν έχει τη δική του, την προσωπική του γνώμη; Την απόλυτα δική του γνώμη, όχι δεν την έχει πια ο άνθρωπος. Δυστυχώς. Και του αρέσει μάλιστα να του μασάνε από τα πριν το φαΐ άλλοι. Εδώ ευτυχώς δεν είναι και τόσο ακριβά τα εισιτήρια. Οπότε πάνε κι από μόνοι τους πολλοί, να διαμορφώσουν τη δική τους γνώμη. Γιατί τ' αγαπάνε εδώ το θέατρο.

-Γράφουν καλά και στην Αμερική καμιά φορά οι κριτικοί, κι όμως το έργο κατεβαίνει;

-Αυτό είναι πολύ δύσκολο για την Αμερική, πράγματι. Γιατί, μην ξεχνάμε, στην Αμερική πάνε και περιοδεύει τα έργα πριν, και μετά, αφού δοκιμαστούν, ανεβαίνουν και στη Νέα Υόρκη. Στην Αγγλία, λέω, εγώ, είναι το καλύτερο σύστημα απ' όλα: εκεί, ο κόσμος έχει μάθει να πηγαίνει στο θέατρο, και πηγαίνει αδιαφορώντας για το τι του λέει ο ένας και ο άλλος. Κάτι που, είπαμε, δεν το κάνει πια για λόγους οικονομικούς ο Αμερικανός.

-Λοιπόν, πάντα τα λεφτά θα μας κλείνουν το δρόμο, ιδίως στην εποχή αυτή.

-Σου λέει ο άλλος, «-Το πολύ πολύ, πάμε σινεμά». Ναι, αλλά το σινεμά δεν είναι θέατρο. Ωραίο είναι και το σινεμά, δεν τίθεται θέμα, αλλά άλλο η ζωή τού θεάτρου. Άλλα τα φώτα τα δικά του.

-Κι αυτό το λέτε εσείς, που για τον «Μεγάλο Γκάτσμπυ» το πήρατε και το Όσκαρ σας:

-Εγώ πάντα θα 'χω πρώτο μέσα μου το θέατρο. Εκείνο που με τρελαίνει εμένα στο θέατρο, είναι το γεγονός ότι όλα γίνονται επιτόπου, εκείνη τη στιγμή. Άπαξ κι έχει ανέβει η αυλαία, δεν μπορεί να πει κανείς στοπ. Ή, «-Take five», διάλειμμα τώρα λίγο και μετά το ξαναγουρίζουμε αυτό. Τέτοια στο θέατρο δεν υπάρχουν. Στο θέατρο ή είσαι ή δεν είσαι. Όλα είναι ζωντανά, όλα αναπνέουν ενώπιόν σου. Ενώ στο σινεμά τελείως αλλιώς γίνονται τα πράγματα.

-Στο θέατρο συμμετέχουν κι οι μυρωδιές και τ' αρώματα. Άσε που το σανίδι της σκηνής έχει τη δική του αύρα, αποπνέει το δικό του, υπέροχο πάντα, άρωμα. Εδώ είναι έναν ωραίο σημείο να πούμε λίγο και για το δικό σας μετιέ: μου την είχατε χαρακτηρίσει «ζωντανή ζωγραφική» τη δικιά σας τη δουλειά, άλλοτε.

-Μα δεν είναι; Δεν κουνιούνται όλα τα χρώματα, δεν στριφογουρίζουνε στα κοστούμια πάνω, δεν μιλάμε για έναν πίνακα που αλλάζει συνέχεια σχέδιο και χρωματισμούς;

-Συμφωνώ. Πώς γίνεται όμως έτσι να μην μπλέκουν, στιγμές-στιγμές, τα χρώματα, κάθε τους νέα θέση να μην τα χαλάει, μας λέτε;

-Τώρα, όσον αφορά τα χρώματα, είναι και πώς το βλέπει ο καθένας το πράγμα. Περί χρώματος ...ουδείς λόγος! Ένας συνδυασμός που εσάς σας αρέσει πολύ ίσως, πιθανότατα να μη μου αρέσει εμένα καθόλου. Τα χρώματα δεν είναι υπόθεση αντικειμενική. Τα χρώματα είναι από τις πιο υποκειμενικές

ιστορίες. Για μένα, τα χρώματα είναι μέρος της μουσικής. Μέρος των ρόλων. Μέρος της ηθοποιίας. Μέρος των πάντων, τελικά.

-Κι εσείς στα χρώματα πώς πάτε; Ως συνθέτης ζωγραφικός, αποδελτιώνοντας χρωματικά μέσα σας τις κινήσεις, τα νοήματα, τους χαρακτήρες κάθε έργου;

-Μ' ένα χρώμα αρχίζω εγώ πάντα. Σ' ένα κομμάτι χαρτί πάνω βάζω σιγά-σιγά τα χρώματα που το κάθε έργο μέσα μου εμπνέει. Σαν να 'χω μπροστά μου βόλους, σαν παιδί. Που τους πηγαίναμε από 'δώ κι από 'κεί, ανακατεύοντας τα χρώματά τους, να δούμε τι πάει με τι. Κι αν δω μια κακοφωνία ανάμεσα, ένα πράσινο άσχετο ξαφνικά, αμέσως το διώχνω, αμέσως το πετάω.

-Και τα κοστούμια έρχονται σαν σχήματα μετά, να ορίσουν τους τόπους τού κάθε χρώματος ιδανικά, φαντάζομαι.

-Στο θέατρο παίζει τρομερό ρόλο και ο φωτιστής. Αυτός μπορεί να σου πάρει τα ωραιότερα χρώματα και να σου τα κάνει μια λάσπη, μια βρώμα. Αν δεν φωτίσει σωστά ο φωτιστής, πας, τα χρώματά σου καταστράφηκαν. Και για να μη γίνονται καβγάδες μετά τρικούμπερτοι, συνήθως δίνουμε στον φωτιστή μας έναν μπούσουλα με όλα τα χρώματα που είναι να χρησιμοποιήσουμε στην παράσταση, και μας λέει κι αυτός τι μπορεί να γίνει, τι τον βολεύει. Αν έχεις ένα πράσινο κι ένα κόκκινο μαζί, πώς να τα φωτίσεις σωστά; Με τη συνεργασία όλα λύνονται, όλα γίνονται.

-Τη συνεργασία οι Έλληνες, οι τόσο μοναχικοί κι εγωιστές, τη μαθαίνουνε θέλοντας και μη στο εξωτερικό; Γιατί από την Κάλλας ως τον Μητρόπουλο, ως τον Καζάν, ως τη Θεώνη Βαχλιώτη-Όντριτς...

-Θέατρο σημαίνει όλοι μαζί. Τέχνη σημαίνει όλοι μαζί. Ιδίως στην Αμερική, που ο τόπος είναι φτιαγμένος απ' όλων των ειδών τους ανθρώπους...

-Απ' όλων των ειδών τα χρώματα! Εκεί πώς τα καταφέρνουμε λέτε, και ξεχωρίζουμε;

-Δεν ξεχωρίζουν μόνο οι Έλληνες, πάντως. Αλλά μιλάμε για μια χώρα που άμα της δίνεις, σου δίνει. Αυτό είναι το κόλπο, η μέθοδός τους. Έτσι φτιάξανε το κράτος τους, τον πολιτισμό τους: αγκαλιάζοντας τους ανθρώπους που έχουν κάτι να τους προσφέρουνε.

-Οι δικοί μας δεν γίνεστε και τελείως, τελείως δικοί τους, λέγεται.

-Οι Έλληνες έχουν πάρα πολύ καλή φήμη πια στην Αμερική. Όσοι έφυγαν από 'δώ, οι παλιοί ιδίως, πήγαν να φτιάξουν εκεί τις ζωές τους, όχι να τις ξαναχαλάσουν. Να σπουδάσουν τα παιδιά τους, να προχωρήσουν, ν' ανεβούνε. Εδώ είναι μικρό το μέρος. Πάντα θα υπάρχουν μεταξύ μας αντιζηλίες, προβλήματα, δυστυχώς. Εκεί υπάρχει άπλα, ευρυχωρία.

-Ο τόπος μας είναι κλειστός, άλλωστε.

-Δεν φταίει ο τόπος. Εγώ τον βρίσκω τον τόπο μας υπέροχο. Οι Έλληνες που μένετε εδώ δεν έχετε πολύ-καταλάβει τι έχετε. Σε τι παράδεισο θα μπορούσατε να ζείτε. Η Ελλάδα θα 'πρεπε να 'ναι η πιο προχωρημένη Ελβετία του κόσμου όλου πια!

-Με τους Ολυμπιακούς Αγώνες, πού ξέρετε, μπορεί και να το πετύχουμε. Ωραία που τελειώνουμε με τους Έλληνες.

-Μα τελειώνει κανείς ποτέ με τους Έλληνες; Τελειώνει κανείς ποτέ με την Ελλάδα; Θυμάμαι πώς έλεγε ο Ντασσέν στο "Ίλυα Ντάρλινγκ", που είχε όλους τους Έλληνες μαζί, τη Μελίνα, τη Διαμαντίδου, τον Βανδή, τον Κούρκουλο: "Πω-πω-πω φωνές! Όλοι μαζί πάντα μιλάτε"; Γιατί όταν μας αφήσουνε να μιλήσουμε, εμείς οι Έλληνες μιλάμε. Μιλάμε πολύ.

Πηγή: ΤΑ ΝΕΑ, ΠΡΟΣΩΠΑ, ΣάΒΒΑΤΟ 2 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2000.